Népszava, Budapest, 1992. március 21.

Különleges történetek

A Nagykaposi csata

Közel állt hozzánk a front. 1944. október 5-e és november 15-e között az orosz páncélosok csapatösszevonást hajtottak végre, hogy támadást indítsanak Nagykapos és környéke ellen.

Mi éppen Munkácsról érkeztünk Nagykaposra, amikor a németek páncélos egységeiket vonultatták át a falun Jegenye és Pálóc felé. Mi 3 rádiórajjal telepedtünk le a falu különböző helyein.

A beosztást megkaptuk a 15-ös tüzérek mellé, a Kapos folyó és falu között, a vasúti töltésnél beásott 5 darab tüzérüteghez kellett menni, hogy a belövést a megfigyelő rádión keresztül irányíthassa, majd megkezdődött a csata. Sikerültek a belövések, majd a bénítótüzet parancsoltak, ami körülbelül 200-250 gránátból állt. A százados, a tüzérek parancsnoka azt mondta, hogy csak 25 gránát van, ezt a csatát elvesztettük.

A németek, a fekete ruhás páncélos egységek akkor a Tigriseket vetették be.

A front Nagykapos felé szorult, és a falu népe sorba jött hozzánk könyörögni, hogy éjszakára menjünk hozzájuk aludni, mert féltik a lányaikat a német SS katonáktól. Azt mondták, „inkább magyar katonáktól szüljön a lányunk, mint SS katonáktól".

De mi csak néztük a sok szép lányt, mint a tsz-csirke a kukoricát, mert a napi bróm a reggeli kávéban benne volt, hogy ne kóboroljunk el. A házak kapuira kiraktuk a táblát, hogy ne kóboroljunk el. A kiírás így hangzott: „ungarische Soldaten". Kiraktunk vagy százat, oda aztán nem ment a német, mert félt a magyar katonáktól.

Mi, fiatal katonák, örültünk, hogy 1-2 órát aludhattunk, se erőnk, se időnk nem volt a huncutkodásra. Hát így fejeződött be a nagykaposi csata. Józanul.

Varga József, Budapest